

чекне, единъ страшенъ гласъ ревна задъ гърба му:

— Стой! Горе ржцетъ!

Дѣдо Пихтунчо посинѣ отъ страхъ и си дигна покорно ржцетъ нагоре. Усѣти, че нѣщо опрѣ до шията му.

— Това е цевъ на пушка, — помисли си той и кръвта замръзна въ жилитѣ му.

Гласътъ задъ брѣста повторно се обади: — Дай питата!

Ловецътъ подаде прѣсната пита, мѣсена отъ чисто брашно, два пжти пресѣто.

— Дай кокошката!

Дѣдо Пихтунчо подаде и кокошката.

— Дай бѣклицата!

Подаде и нея.

— Дай сега и кърпата! И ти казвамъ, ще стоишъ тука съ вдигнати нагоре ржце и нѣма да мърдашъ. Щомъ мръднешъ, ще гръмна! Дигай ржцетъ!

Дѣдо Пихтунчо дигна пакъ ржцетъ си и притихна. Мина часъ, минаха два. Сѣнкитъ на дърветата порастоха. Птичките изпѣха всичките си пѣсни и си тръгнаха къмъ гнѣздата. Единъ кълвачъ съ дълъгъ клюнъ кацна на брѣста, завъртѣ си главата, и като видѣ червения носъ на замръзналия ловецъ, изчурулика:

— Ехъ, че морковъ!

Подскочи отъ клонче на клонче, кацна върху голата глава

на дѣда Пихтунча и го клъвна за носа. Дѣдо Пихтунчо примрѣ отъ болка и прошепна:

— Господинъ разбойникъ, мога ли да си мръдна ржката за да прогоня тая заблудена птица?

Птицата щомъ чу човѣшки

гласъ — отлетѣ. Разбойникътъ нищо не отвърна. Дѣдо Пихтунчо съ голѣма предпазливостъ извъртѣ очи назадъ, но не съзрѣ никого задъ дънера. Смъкна си ржцетъ и се обърна. И що да види? Между двата клона на брѣста, тъкмо срѣщу главата му, стоеше подпрѣна съ две камъчета една цевъ за